

TẬP 12

HỒI 115

Bạch Hồ

Thần Châu hào thổ rộng lớn vô biên, ngoài con người hào xung là vạn vật chi linh còn có vô số sinh linh, cùng loài người sinh sống giữa không gian trời đất. Như gia cầm có gà vịt chó lợn, mãnh thú có hổ báo sài lang, cả thảo con người đều đã thấy quen.

Nhưng từ xưa đến nay, thế gian lại lưu hành lắm truyền thuyết kỳ văn, nơi thần châu bốn phương hoang vu hẻo lánh, nơi sơn cùng thủy tận, có linh thú từ thời thượng cổ, còn sót lại từ thuở hoang hồng, tàn hại nhân thế.

Trăm nghìn năm qua, vô số truyền thuyết thiếu niên vì nhiệt huyết cầm long tróc yêu mà trèo núi băng sông, không ngừng được mọi người bàn luận sôi nổi, truyền miệng cho nhau.

Trong lắm truyền thuyết đó, chủng tộc yêu hồ, không phải là những quái vật cực kỳ to lớn hung mãnh, ấy thế mà, không còn nghi ngờ, yêu hồ trong con mắt của thế nhân thực sự là cực kỳ thần kỳ, thần bí đến nỗi nhân gian cũng lưu hành một ít truyền thuyết để nói riêng về chúng.

Sánh ngang cùng Hắc Thủy Huyền Xà, một loài thú to lớn cổ xưa, yêu hồ đã trở thành mục tiêu trong tim cho vô số thiếu niên muốn chứng tỏ thực lực tu hành, yêu hồ từ miệng con người truyền lại, thường có vài phần mờ mịt. Mặc dù, không ngừng có truyền thuyết về yêu hồ hại nhân lưu hành, nhưng so với lắm truyền thuyết quái vật khác thực sự là khác biệt, tộc yêu hồ lưu lại thường xuyên tại nhân gian, có chăng là cùng con người tương luyện, thật sự làm người nghe thấy phải hết hồn, trong lắm truyền thuyết yêu quái họa hại nhân gian, thì đây đúng là một quái sự đột xuất, phi thường.

Đương nhiên, những câu chuyện này bất quá chỉ lưu truyền giữa chốn phàm phu tục tử, thế gian trăm họ, còn trong mắt các bậc tu chân luyện đạo, được biết về loài hồ yêu nhất tộc, một chủng sinh vật, chẳng những cực kỳ thông tuệ, mà còn xảo hoạt vô cùng. Bọn này, so về lượng lực, đích thật thua xa Hắc Thủy Huyền Xà vốn loài thượng cổ ma thú, điều này chắc chắn không có gì để bàn cãi. Ấy thế mà loài yêu này, gần như

hiếu được tâm tính con người, thậm chí, có truyền thuyết còn lưu truyền rằng, khi tu hành đến một cảnh giới nhất định nào đó, loài nhất tộc hồ yêu này còn một khả năng kỳ lạ, có thể biến hóa thành con người. Bởi thế mà đã có không ít những câu chuyện tình mỹ nhân, yêu luyến được lưu truyền đến tận ngày nay.

Trong dòng tộc yêu hồ, còn phân ra thêm một chi hệ tối thông tuệ, tối thần bí. Truyền thuyết về bọn này dựa vào tu hành mà gia tăng đạo hạnh, sau một khoảng thời gian, từng ba cái đuôi sẽ không ngừng tăng trưởng, một trăm năm đạo hạnh là loài ba đuôi được biết đến với tên gọi "yêu hồ", sang đến một ngàn năm đạo hạnh đã chuyển sang loài "Lục Vĩ Ma Hồ" (chồn ma sáu đuôi), một khi đã hoàn toàn hiện đủ chín đuôi, sẽ là loài thế gian yêu vật đích thị vô thượng cảnh giới. Không ai biết đích xác ít nhiều phải tốn bao năm tu hành mới đạt thành cảnh giới. Tuy nhiên, cũng theo truyền thuyết mà rằng, pháp lực của loài hồ yêu này thật xứng thị là thần thông quảng đại, vượt xa cả thánh thần, loài tuyệt thế yêu vật với danh xưng "Cửu Vĩ Thiên Hồ." (chồn tiên chín đuôi).

Chỉ là truyền thuyết thì thần kỳ, thái quá, thế gian hầu như chẳng được rõ ràng, những thế mà tận sâu tâm can Quỷ Lệ đã xem chuyện này quá đối bình thường. Cũng chẳng có gì, chỉ bởi độ mười năm về trước, bên dưới động Hỏa long, đã từng mục kiến cảnh quyền sinh của đôi tình nhân yêu hồ, lần đầu tiên trong đời đã công kích mãnh liệt vào niềm tin vững chắc của y mà từ trước giờ vẫn luôn nhất mực tin tưởng.

Cho đến nay, đôi khi thoáng hiện về trong những giấc mơ, dáng dấp Bạch Hồ vừa thê lương, vừa mỹ lệ, ảo não, mơ hồ.

Hàng hàng vệt vệt lam sắc âm u, vừa kiên ngạnh, vừa lạnh lùng, khối băng bên chắc chiết xạ ánh sáng khắp chung quanh, tầng tầng sáng tối soi rọi mãi cạnh bên tế đàn. Phía trước Quỷ Lệ cùng Tiểu Hôi, từ sâu trong bóng tối thâm thẳm, một sắc lam nhợt nhạt quá lạ chập chờn tỏa sáng, một tấm thân cực đại từ trong ấy dần dần bước ra.

Chính là Bạch Hồ, đích thị loài Bạch Hồ trưởng giả.

Quỷ Lệ kể từ khi sanh thời, thật đây lần đầu tiên trong đời được chứng kiến tấm thân Bạch Hồ to lớn. Cứ mãi đứng yên thế tần ngần mà quan sát, Bạch Hồ này thật to lớn hơn rất nhiều lần so với loài Bạch Hồ mà hắn đã từng biết. Dưới làn u quang mờ mịt, ấy thế mà tấm thân vẫn cứ sáng lên một màu lông trắng thật thuần khiết, thật vô cùng mỹ lệ, mịn màng như nhung mà mượt mà như lụa như tơ, loại tơ lụa tối hảo, tuyệt vời chỉ có tận vùng Trung Thổ.

Chẳng thể phủ nhận, loài vật này quá đẹp, khiến người ta không khỏi chăm chú mắt nhìn, chỉ có điều, đứng trước tấm thân đồ sộ như thế thì bất giác trong vô thức lại

tồn tại một cảm giác rứt rề. Mà thật tình thì trong giờ khắc này đây, Bạch Hồ lại đứng trong tâm trạng cực kỳ kích động.

Nguyên không gian tể đàn im ắng, phút chốc như bùng vỡ trước muôn vàn tiếng than khóc mãnh liệt của Bạch Hồ. Được khảm trên lớp da trắng ngần, đôi đồng tử thuần một sắc đen thâm thắm, giờ phút này đây, nó chất chứa đầy cuồng phong, giận dữ.

Vàng lam quang vụt phát, nhoáng càng sáng rực hơn, mà không dứt từ khi nào đã vấy lên một trận phong cuồng. Gió vù vù làm thổi tung cả xiêm y Quỷ Lệ, bên Tiểu Hôi chột vọng lên tiếng kêu cao vút, Bạch Hồ càng thêm phần dữ tợn, tỏ ra điệu bộ hung ác vô cùng.

Thình lình, Bạch Hồ hét vang một tiếng, bất ngờ chân trước giơ lên, thân người phóng vút. Động tác vô cùng dứt khoát, Quỷ Lệ chột cảm thấy, khoảng chu vi quanh khối băng kiên cố đó, đột nhiên lam quang tỏa sáng, ầm ầm, ì ì, hai khối băng cực đại, to cỡ ba người đằng không mà tới, hung hung, ác ác lao đập thẳng vào người.

Quỷ Lệ chột cau mày, thanh Phệ Hồn trong tay y phát quang thanh sắc, đưa Quỷ Lệ cùng Tiểu Hôi lao vút về sau.

Ngay khoảnh khắc hai người vừa vụt mất, hai tảng băng to lớn, kiên cố ầm ầm đâm thẳng vào nhau, thanh âm vang lên chói tai, đinh óc, ngay sau đấy hóa thành những mảnh băng nhỏ rơi rụng tóe tung.

Không đợi cho người ta kịp tiếp đất, từ chỗ ba tầng cao giữa tể đàn, kiên băng đồng thời lóe bùng một sắc lam thâm thắm, chỉ trong nháy mắt, yêu khí quỷ dị đầy trời. Từng khối, từng khối, hoặc băng lớn, băng nhỏ cứ bập bênh, trôi lượn mãi không thôi, trông sáng rực một cách hỗn độn, đẹp đẽ mà tráng lệ vô bì.

Quỷ Lệ, đôi mày càng thêm nhíu chặt, đoán biết yêu lực Cửu Vĩ Thiên Hồ quả nhiên đã đạt đến cảnh giới đỉnh điểm cao cường. So với lũ loài yêu linh dị thú đã từng gặp, ngoại trừ Hắc Thủy Huyền Xà vốn loài kỳ diệu, tinh tường, loài tuyên cổ cự thú, đành không bàn tới, xét lại, về mặt dữ dội thì chẳng ai qua nổi Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Cũng chẳng hiểu vì sao, mục quang cứ như bị dán chặt vào nhiều sa số những tia sáng long lanh lam sắc phát ra từ tảng băng ấy, nom thật đẹp đẽ, rạng ngời. Ánh nhìn rồi cũng lắng đọng trên tấm thân ảnh trắng ngần, thời khắc này đây, nhãn thần trông vừa cuồng dại, lại vừa sâu lắng thương tâm, chột nhớ về loài yêu hồ đã từng mục kiến trước đó, cũng với tấm thân ảnh này, đích thị loài yêu hồ ấy, tên tình lang đã vì tình tự vẫn bên người yêu. Tự dưng tận tâm lại bồi hồi, chẳng hiểu vì lẽ cố gì, giả mà Bạch Hồ có xuất thủ cũng chẳng có ý nguyện đối đầu.

Trong lúc tận tâm vẫn còn do dự, bên Cửu Vĩ Thiên Hồ chợt hét toáng lên một tiếng đầy giận dữ, tức thời, vô số những mảnh băng vụn vỡ, trôi nổi giữa không trung như bị một lực lượng thần bí nào đó hô hào, nhanh như chớp, cả bọn xé gió xông lên.

Quý Lệ vẫn giữ sắc diện lạnh lùng, vòng tay ôm Tiểu Hôi ngay trước ngực, cùng lúc vươn mình ngự khởi ma bồng Phệ Hồn bay vút về phía bên. Trong khoảnh khắc, chỉ thấy những khối đá rắn chắc như những mảng sáng lóe rực màu da trời, kiên bằng như mưa, từng mảng va đẩy vào nhau tạo thành một thứ âm thanh chói lọi không ngừng vang vọng mãi bên tai. Từng khối, từng khối, cứ chớp vụt, chớp vụt mãi, nhanh như điện quang, mạnh như thạch hỏa, không biết chừng bao nhiêu đạo lam băng cứng cáp cứ mãi đuổi theo một tấm thanh ảnh.

Tám thanh ảnh nhìn chung, thật quý mị, lượn lờn giữa trời, không né cũng không tránh, cả một trời đầy mưa băng, hoặc trái hoặc phải, hoặc trên hoặc dưới, cứ lách mình vượt qua tầng tầng băng vũ, phảng phất như vô cùng vô tận ấy.

Bạch Hồ càng kêu cao vút, tiếng kêu càng thêm phần quyết liệt, chẳng hiểu vì sao, nghe như phẫn nộ mà lại có vẻ thêu thào. Hai bên giao chiến mãnh liệt, chợt thấy, tám thân ảnh đột nhiên lách mình, hình dong Quý Lệ, không hiểu bằng cách nào đã chuyển người xuyên qua hàng hàng lớp lớp toàn băng vỡ, đặt mình ngay cạnh Bạch Hồ.

Bạch Hồ quả nhiên thất kinh sợ hãi, bên ngoài tám thân mỹ lệ, bộ lông trắng bạch không gió mà đột nhiên rung động, cùng lúc đôi tiền trảo huy động, có vẻ như sử dụng một loại pháp thuật dị kỳ, chẳng lường trước được, giây phút này, thành linh, một đạo quang mang nhợt nhạt hồng từ đằng sau vụt đến, rồi chỉ trong khoảnh khắc, Bạch Hồ toàn thân run rẩy, xem chừng như trúng đòn rất nặng, ánh nhìn thất loạn, yêu lực bị tiên tán, thân người đổ nhào.

Ngay lập tức, tám thanh ảnh nhẹ nhàng vụt đến, một bàn tay nhợt nhạt từ trong quang mang ấy hiện ra, tức thời nhanh chóng hướng về nơi cổ Bạch Hồ mà vắn.

Bạch Hồ thấp tiếng kêu than, ánh nhìn để lộ vẻ thống khổ vô chừng, hai mắt gần như khép lại, ấy thế mà trên gương mặt, lại phảng phất như chấp nhận vận mệnh, đôi người nhắm nghiền vào, chờ đợi giờ phút dải tử.

Nơi bàn tay nắm chặt, trước cái lạnh giá của đá băng, y nhiên vẫn có thể cảm thấy vẻ mềm mại, mượt mịn của lớp mao bì, bàn tay ngừng bóp chặt nơi cổ Bạch Hồ, con cáo với tầm vóc vĩ đại đứng trước tám thân ảnh này đây, giờ phút đó nom sao thật yếu đuối, mỏng manh, cứ như loài tiểu điểu, vụn vỡ dễ dàng nơi cánh tay y.

Tiểu Hôi úp mình trước ngực Quý Lệ, đột nhiên thấp giọng kêu lên vài tiếng rõ nhỏ.

Quỷ Lệ lạnh thình nhìn vào sắc diện Bạch Hồ, rồi từ từ, chậm chạp rút tay ra.

Bạch Hồ đôi người chậm chậm mở, hiển nhiên trong tầm mắt nó, một hình bóng nam tử đã đứng đấy tự rất lâu rồi.

Nhất nhân nhất hồ, xoáy nhìn ngưng tụ vào nhau.

"Một tiếng nổ mạnh!"

Kéo theo một trận sấm vang rền, sau lưng Quỷ Lệ, vô số những mảnh băng lượn lờ nhảy múa, mất đi yêu lực kiểm soát, một số thì ào ào đổ xuống, một số thì va đập loảng choảng vào nhau, băng tinh vẩy ướt tứ bề, sắc trắng, đích thị hơi băng lạnh lẽo phủ mù tứ xứ, yên ngay sau đấy, bao trùm khắp tấm thân ảnh Quỷ Lệ, Bạch Hồ.

Một lúc lâu sau, màng sương băng tan biến, hình bóng của hai người một lần nữa tái hiện.

Tiểu Hôi chẳng biết từ lúc nào đã bò lên vai Quỷ Lệ, con mắt thứ ba nháy nháy, chớp chớp nhìn y, xong lại chớp chớp ngoái nhìn Bạch Hồ, cùng lúc, ngoảnh mặt trông xa tứ phía, phảng phất đâu đây trong khuôn viên khối băng tan vỡ, tinh thể nước đá nom thật mỹ lệ, bất chợt nổi sinh hứng thú, tiện đù người từ trên vai Quỷ Lệ rớt xuống, ngồi ngay vào đấy, nhanh tay chớp về mấy khối băng lung linh thanh sắc nhàn nhạt, đưa lên nghịch ngợm.

Bạch Hồ hết đưa mắt về Quỷ Lệ, lại đảo mắt dăm dăm nhìn Tiểu Hôi, ánh nhìn lại chuyển sang Quỷ Lệ, chốc lát, mới bật miệng thốt: "Sao người không giết ta?"

Khoảnh khắc mà câu nói thốt ra, hiển nhiên cũng đã có phần bình tĩnh. Quỷ Lệ chưa hồi đáp tức thì, bất thời đưa cái nhìn xa xăm hướng về phía sau thân ảnh Bạch Hồ, rất nhanh chóng, đoán chừng như tìm thấy thứ gì đấy có vẻ khác thường.

Cái gì đấy rất giống cánh tay người, đôi bàn tay thô kệch, một sắc hồng u ám đích thị thiết luyện, quấn chặt giữa eo Bạch Hồ, thời khắc ấy nhìn vào, thiết luyện giữa nơi hồng quang nhợt nhạt phiếm khởi, cách đó rất xa, làm nên cảm giác phép thuật này thập phần quỷ dị.

Vừa mới đó, trong trận độ chiến, Bạch Hồ đột nhiên mất hết sức lực, rõ ràng đã bị vật này cấm chế. Thật là thế, nếu không có vật này thì quả thật là vô phương, làm cách nào Huyền Hỏa Giám lại có khả năng giam giữ nổi Cửu Vĩ Thiên Hồ, loài vật mà xét theo truyền thuyết, yêu lực thật xứng thị là thần thông.

Bạch Hồ nhìn Quỷ Lệ, thấy Quỷ Lệ chẳng hồi đáp gì, thật không phải hấn cố tình, chỉ là cơ bản đang để tâm đến sự khác.

"Tiểu Lục ư? Người giết nó à? Người giết nó lấy Huyền Hỏa Giám?" thanh âm Bạch Hồ vang lên khe khẽ, vô cùng khó nhọc mới thốt thành lời.

Quỷ Lệ im lặng một hồi lâu mới từ từ buông tiếng: "Người bảo Tiểu Lục, phải chăng là loài hồ ly sáu đuôi 'Lục Vĩ Ma Hồ'?"

Bạch Hồ, tấm thân cực đại run lên nhè nhẹ, đầu nó cúi gập xuống.

"Hắn đã chết!" Quỷ Lệ đáp. Không nói lớn, nhưng thật rõ ràng.

Bạch Hồ nhìn ngậy người xuống đất, run run giọng thốt: "Sao mà chết?"

"Mười năm trước, ta và... hai vị bằng hữu nữa, nghe đồn trong trấn Tiểu Trì, bên dưới Hắc Thạch động, có yêu vật tác quái nên đã tới đó dò la, xem xét." Quỷ Lệ sắc diện vẫn trầm tĩnh như nước mặt hồ phẳng lặng, bằng giọng điều nhạt nhẽo kể lại sự tình. Trong nhất thời, khoảng không gian rộng lớn chung quanh như yên ắng hẳn đi không một hơi thở, chỉ mỗi thanh âm ấy nhè nhẹ rung lên, thì thoảng cạnh bên mới vang lên tiếng Tiểu Hôi đang đùa nghịch.

"... Sau cùng, thấy sự đã chẳng thể lường, Tam Vĩ Yêu Hồ cũng đã chết, có lẽ tự nhận thấy giờ tử đã gần kề, nên mới buộc chặt Huyền Hỏa Giám nơi cánh tay ta." Nói đoạn giơ lên cánh tay có đeo Huyền Hỏa Giám, nơi ấy chung quanh tỏa ra ánh xanh nhàn nhạt, Hỏa Diễm Đồ cũ kỹ, vẫn còn đang âm ỉ chạy.

Bạch Hồ run lên sợ sệt đứng nhìn Huyền Hỏa Giám, thoáng chút vẻ say mê, rồi chẳng biết bao lâu nữa mới khẽ khàng thốt: "Tiểu Lục là con trai ta."

Chung quanh tĩnh mịch như tờ, Quỷ Lệ nhìn thẳng vào gương mặt bi thương của Bạch Hồ, thoáng nhiên có cảm giác khó thở.

Rõ ràng đã khắc sâu tận tâm can y, hình ảnh loài hồ ly trắng toát bên dưới khối dung thạch nóng bỏng xem chừng như đang hiện ra trước mắt.

Mười năm trước, tưởng chừng như chỉ mới hôm qua.

Cái gì đã lặng lẽ thay đổi, tâm ý ta, hay người?

"Hại chết con người, lỗi một phần do ta." Quỷ Lệ lạnh lùng nói. "Dù cho mai này có cơ hội, người có muốn giết ta thì cũng chẳng sao cả."

Bạch Hồ ngẩng đầu dậy, đưa mắt nhìn tròn trọc vào y, chẳng hiểu làm sao, Quỷ Lệ lại đột nhiên cảm thấy Bạch Hồ đang mỉm cười, nét cười nhạt nhạt, bi ai, rõ ràng trên khuôn mặt đã có một ngàn một trăm năm thăng trầm ấy.

"Có thể giao cho người Huyền Hỏa Giám, ta, mẫu thân hấn, cũng khó mà hiểu được giờ phút ấy hấn nghĩ gì?" Bạch Hồ trầm trầm giọng thốt, rồi từ từ xoay người, thuyết luyện khóa nơi eo siết chặt, rút lên thanh âm thật chất chúa, cấm cố Bạch Hồ.

Quỷ Lệ nhìn Bạch Hồ chậm chậm xoay mình, cất bước về vùng không gian tăm tối. Tận tâm như có điều gì thôi thúc, vội vã nói: "Ta có thể giúp gì cho người chăng?"

Bạch Hồ thờ người, tuy nhiên cũng chẳng buồn xoay lại, chỉ nghe có tiếng nói thốt lên, bất ngờ trong câu nói như có phần kích động: "Người bằng lòng giúp ta à?"

Quỷ Lệ lặng thinh, không trả lời.

Bạch Hồ thật chậm chạp xoay mình, khoảnh khắc ấy, từ sâu trong đôi mắt đen thâm thẳm thành linh phát ra những tia sáng long lanh, kỳ lạ.

"Ba trăm năm trước, dòng tộc yêu hồ chúng ta xông vào Phần Hương Cốc đánh cướp Huyền Hỏa Giám, thương vong vô số, tình thế nguy kịch, ngoại trừ Tiểu Lục may mắn trốn thoát, chỉ có mỗi ta là còn sống, bị cấm cố trong Huyền Hỏa Đàm, thân chịu Huyền Hỏa Luyện giày vò, nung nấu. Phép thuật tu hành bị áp chế bởi Huyền Hỏa Luyện, Huyền Hỏa Đàm cùng "Bát Hung Huyền Hỏa trận" bên dưới, quả tình đêm ngày chịu khổ.

Buông một tiếng cười lạnh lẽo, thốt: "Phần Hương Cốc, chúng chẳng nghĩ từ miệng ta có thể moi ra Huyền Hỏa Giám, ắt hấn đã giết ta từ sớm."

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu.

Bạch Hồ liếc mắt nhìn hấn, rồi bảo: "Huyền Hỏa Luyện là thiên địa dị vật (vật quái lạ trong trời đất), vừa rồi phát ra dương khí mạnh mẽ, một khi đã khóa lại, chỉ có những ai tinh thông mật chú Phần Hương Cốc mới có khả năng giải phá, ngoại lệ, chỉ có Huyền Hỏa Giám mới đủ năng lực này.

Quỷ Lệ đưa mắt chậm chậm nhìn về nơi cánh tay có đeo Huyền Hỏa Giám, nhận thấy một cảm giác thật ôn hòa.

Tiếng nói của Bạch Hồ trước đó vẫn tiếp tục vang: "Huyền Hỏa Giám là tinh hoa của vạn hóa, là thần vật khai thiên."

"Người hãy ra đằng sau ta, phía trên tận cùng bức vách đá, có một cột trụ hình tròn, hình dáng thạch thai, Huyền Hỏa Luyện là từ nơi ấy mà phát xuất, đồng thời, cũng phải xuống đến chỗ tận cùng đáy nham thạch hỏa sơn này, hấp thu nguồn nhiệt lượng vô cùng vô tận từ trong ấy. Xong, người hãy đặt Huyền Hỏa Giám lên trên bề mặt khối thạch thai, sẽ có thể giải trừ Huyền Hỏa Luyện, một khi không còn cấm chế, chỉ với sức

Huyền Hỏa Giám không sao thủ trì nổi Bát Hung Huyền Hỏa Trận, ta... sẽ có thể thoát ra."

Nói đoạn, Bạch Hồ đột nhiên hạ thấp giọng, trong giọng nói dường như có phần run rẩy, rõ ràng là đang phấn khích.

Quỷ Lệ không nói gì, sắc diện vẫn trầm tĩnh thản nhiên.

Bạch Hồ nhìn hẩn, chốc lát sau, sâu trong ánh mắt mới lộ vẻ thất vọng, rồi bỗng nhiên buông một tràng cười khổ, nhẹ giọng thốt: "Sao, người hối hận rồi à? Thế thì đành thôi vậy, cũng phải thôi, kỳ thực thế gian này ai lại chẳng thế?"

Nói đoạn, có vẻ như muốn quay người bỏ đi, Quỷ Lệ gần như tức thời động dậy.

Thong thả, bước đến bên cạnh Bạch Hồ, từ đằng sau hẩn Tiểu Hôi cũng chồm tới, rồi hình như lát sau, có vẻ gì hứng thú, nhảy liên hai, ba bước, lượn múa trên bờ vai Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ lướt mình qua khỏi Bạch Hồ, Bạch Hồ xoay người cất bước theo sau, tấm thân ảnh to lớn song hành cùng y, chẳng hiểu vì lẽ cố gì, hẩn sâu trong ánh mắt nó một ánh nhìn kỳ lạ.

"Anh bạn trẻ, người vì sao phải giúp đỡ con yêu thú này?"

Quỷ Lệ không quay đầu, cũng không động tịnh, Bạch Hồ bước theo sau cũng chẳng nhận ra được sắc diện của y, chỉ thỉnh thoảng trong giây phút, chợt một giọng nam tử cất cao, vang lên trong bóng tối: "Quả thật thế gian này, ai lại chẳng thế.."

"Mười năm trước, ta thấy hai người bọn họ xuống đáy nham thạch, mười năm trước, trong Tru Tiên Trận, ta tận mắt bắt lực nhìn nàng rơi xuống..."

Bạch Hồ khựng lại, Huyền Hỏa Luyện đã tới chỗ tận cùng, vô cùng hung tợn, cấm chế con yêu thú, làm Bạch Hồ không sao cất bước. Tiểu Hôi dường như cảm giác được, từ trên vai Quỷ Lệ nhảy xuống, bước đến bên cạnh Bạch Hồ.

Quỷ Lệ cũng chẳng buồn ngừng chân, vẫn cứ bước.

Bạch Hồ lặng lẽ trông theo, nơi hoang sâu tâm tối đó, bóng tối nhẹ nhàng vây rã, như muốn nuốt trọn tấm thân ảnh chàng.

Nó bất chợt than thở.

Ngay sau đấy, quay cái đầu cực đại sang sát Tiểu Hôi, Tiểu Hôi một mình đối diện con yêu thú to lớn gấp trăm lần mình, chẳng hề sợ hãi, kêu lên "chi chi" hai tiếng, ngược con mắt thứ ba nhìn Bạch Hồ.

"Hẩn cũng đang mang một nỗi đau phải không?" Bạch Hồ trầm trầm giọng nói.

Tiểu Hôi nháy mắt, kêu lên chi chi, cùng lúc hai tay ôm lấy đầu ra chiều khổ sở.

Bạch Hồ cười nhạt thành tiếng, trong tiếng cười thâm trầm như có phần sâu muộn.

"Nhà người đạo pháp chưa nhiều, chỉ được chút tài trí ranh thôi, chuyện thế gian tình ái, người biết thế nào được hả?"

Nó thấp giọng nhỏ nhẹ, thanh âm phát ra cứ nhỏ dần rồi lại càng yếu ớt, nghe như: "Thế gian có một nam tử si dại vì tình, vừa nãy kém bọn ta hẳn một ngàn một trăm năm tuổi, cũng nhớ nhớ nhung nhung sâu nặng..."

oOo

Lối vào Phần Hương Cốc.

Bầu không khí càng lúc càng thêm phần ngọt ngào, tiêu điều, trong sân yên ắng, Ngự nhân tộc trợn trừng mắt ngược nhìn Thượng Quan Sách, kẻ đứng đầu Phần Hương Cốc, chúng nhân ở cạnh bên, ai nấy đều thất kinh sợ hãi.

Một số đông đệ tử chịu không nổi, len lén đưa mắt nhìn quanh, gió đêm thổi lạnh buốt, từng chiếc lá trên cành nhè nhẹ múa, cành cây đong đưa, trong đêm tối âm u, không biết từ đâu truyền đến một thanh âm khê khàng như ma kêu quỷ khóc, làm cho người nghe thấy phải rợn mình.

Thượng Quan Sách mi mày nhíu chặt, nét mặt nghiêm nghiêm, tên hung thủ giấu mặt tuy đạo pháp cao thâm, nhưng một đời tu hành ông quyết không sợ hãi, chỉ lo theo cách hành động, hẳn nhiên phải tàn nhẫn, độc ác vô cùng, vả chăng, đã tạo nên mối xung đột gay gắt giữa ngự nhân tộc man rợ cùng Phần Hương Cốc, đó mới làm người ta cảm thấy lo.

"Đại kế lữ Phần Hương Cốc các người bí mật toan tính trăm năm nay, cuối cùng há cũng để lộ?"

Nhất niệm cập thử, Thượng Quan Sách đạo hạnh cao thâm, ngày thường thần trí kiên định, giờ phút này không sao tránh khỏi giật mình.

Nhưng xét cho cùng ông cũng chẳng phải nhân vật tầm thường, chưa đầy nửa giây sau đã bình thản, thiết nghĩ trong giờ phút này, tên hung thủ đang ẩn mặt rình mò trong bóng tối, tự bản thân không cho phép mình được rối loạn. Vả chăng, cho đến trăm năm sau, giả thế nhân có biết được, cho là có người gan to dám vào Phần Hương Cốc làm

xằng làm bậy, thế mà không được dạy dỗ thích đáng, sợ rằng sau này cả chó, mèo cũng đầu xem nơi đây ra gì.

Thượng Quan Sách định thần lại, quay sang Lý Tuân hội ý rồi bước lên phía trước lạnh lùng nói: "Truyền lệnh xuống dưới, toàn bộ đệ tử chuẩn bị, phong tỏa hết mọi lối ra vào, ngoài ra, phóng xuất toàn bộ "Hồng Nhãn Điều", kiểm soát trên bầu trời, tuyệt nhiên không để hung thủ trốn thoát."

Lý Tuân gục gặc, do dự, thấp giọng thốt: "Sư thúc, cốc chủ, người..."

Thượng Quan Sách lắc lắc đầu, đáp: "Cốc chủ, tối nay, sau khi giao người truyền lệnh cho ta giải quyết sự việc này, ắt nhiên đã có dự kiến, người không còn khả năng giải quyết nhiều chuyện như xưa nữa. Người cũng biết người..." Nói đến đây, đột nhiên im lặng, đưa mắt nhìn về Lý Tuân: "Để rồi từ từ, rồi tự ta sẽ biết gặp người mà kể rõ."

Lý Tuân thấp đầu thốt: "Dạ, đệ tử xin đi." Rồi vừa nói vừa quay người cất bước.

Dáng dấp oai phong, đường bệ ấy sắp đến, đám đệ tử Phần Hương Cốc đang hoang mang, rối rít, chợt tách hẳn ra, nhường đường, từ này giờ đã đứng ở cạnh bên, nghe hẳn cùng Thượng Quan Sách, hai người trò chuyện, Yến Hồng, đôi con người nàng sáng óng, dõi theo hình bóng Lý Tuân, từ sâu trong ánh mắt ánh lên ánh nhìn kỳ dị.

Hình dung Lý Tuân nhanh chóng lao hút vào trong đêm, bên này tộc người cá chợt nhiên khuấy động, biết bao nhân ngư đồng loạt kêu lên tiếng kêu la quái lạ.

Thượng Quan Sách đầu mày nhăn lại, bên cạnh Tôn Đồ cất tiếng phiên dịch: "Bọn chúng đòi chúng ta phải nhanh chóng giao tên hung thủ ám sát tộc trưởng chúng, nếu không, sẽ giết không chừa một ai."

Thượng Quan Sách gằn một tiếng, đưa mắt lạnh lẽo nhìn tộc nhân ngư, đối với Thượng Quan Sách, chúng hiển nhiên có phần sợ hãi, nhất thời cả lũ bối rối, nhưng sau đấy man tính nổi dậy, lại càng gào thét mạnh mẽ, giận dữ sục sôi hơn.

Thượng Quan Sách biết rõ chẳng thể dùng đạo lý nói chuyện bình thường với lũ man rợ được, vả lại, vấn đề quan trọng không phải là lời qua tiếng lại với lũ Nam man dị tộc đó, giờ đây, có một nhân vật tuyệt thế chẳng biết ẩn náo nơi nào trong số 100.000 ngọn núi nơi đây, con người mà ngay cả cốc chủ Dịch Vân Lam đạo pháp vô cùng tinh thông e cũng phải kiêng sợ ba phần.

Ông đang cân nhắc bằng cách nào có thể tạm thời xoa dịu lũ này, cho chúng im đi chút chút, thông thả ông cất giọng: "Chư vị, chuyện hôm nay, ta, Thượng Quan Sách, quyết nhiên sẽ cho các vị một lời giải thích, chỉ là tạm thời phải uất ức cho các vị một chút, mong các vị hãy ở nơi đây..."

Nói chưa dứt lời, đột nhiên, chẳng kịp dự liệu, mặt đất dưới chân âm âm rung chuyển.

Chấn động đến một cách bất ngờ, mãnh liệt, cả bọn đệ tử Phần Hương Cốc lẫn ngư nhân đều vội vàng không kịp phòng bị, không sao đứng vững, người ngã về phía bên.

Thượng Quan Sách đạo hạnh cao thâm, tự nhiên chẳng giống bọn đệ tử tầm thường, nháy mắt đã trụ vững trên thân người, đưa mắt ngạc nhiên quét nhìn chung quanh một cách không chủ định, cạnh ông, Yến Tử cũng chẳng yên ổn gì, bất quá chỉ đang tự mình chậm chạp nín lại thăng bằng.

"Á! Nhìn trời kìa, bầu trời biến sắc rồi!"

Chẳng biết ai thốt lên câu đó đầu tiên, hết thảy mọi người đều đưa mắt lên nhìn trời, sắc trời về đêm vốn tối tăm, mù mịt, giờ đây đã chuyển hẳn sang màu hồng, nhiều vô số những ráng mây mờ ảo tựa hồ như hừng hà, sa số ngọn lửa đang bùng cháy giữa trời đêm, nhanh như chớp, chúng vụt quét, xoáy thành một vòng xoáy giữa trời, sấm gầm, gió rít, cảnh tượng trông thật ngoạn mục, hiếm thấy, rõ ràng là tráng lệ vô cùng.

Thượng Quan Sách run người, sắc mặt biến chuyển, có vẻ nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn xem, quả nhiên, hừng vô số áng mây lửa đang quay quẩn chung quanh một vùng thần bí, đích thị nơi Huyền Hỏa Đàm.

Thượng Quan Sách vừa sợ hãi, vừa tức giận, hướng về phía đông tây, bước đi một cách nham hiểm, rồi bằng một cách vô cùng nhanh chóng hóa thành một vệt sáng màu tro bay thẳng đến nơi Huyền Hỏa Đàm. Chỉ sau giây phút ngắn ngủi, một tấm thân ảnh khác cũng vọt phóng lên, ngờ ngờ, không hiểu vì sao, trong lòng ông chợt nhiên lóe lên một nghi vấn, phải chăng Yến Hồng, làm cách nào mà công lực cô ả lại tinh tiến nhanh thế?

- o O o -